

החול הרך נמערך תחת רגליהם, מוצא דרכים משלו להיתחב אל תוך סנדליהם. שולחנות עגולים היו פזורים סביב בית הקפה הקטן, אורות צבעוניים קטנים האירו סביב. פנסייה של סירות קטנות הבליחו גם הם מידי פעם מתוך הלוע השחור וענק המימדים שמולם, גורמים להם למצמץ. שניהם הביטו באופק, מבחינים בגלשן שנכנס ויצא בין הגלים במהירות שיא.

"אתה מקצין לחינם." בטי חתכה את השקט וההרהורים, "אפילו חרדים מלידה לא מקצינים כמוך" היא נעצה את הכפית הקטנה והצבעונית בגלידה, אך לא טעמה ממנה.

"קידוש בשישי בערב אני מבינה, זה נחמד, וגם תפילה היא סוג של מדיטציית בוקר שאני דווקא בעדה. אבל כל הקטע הזה עם החותמות על מוצרי המזון, או הכשרת המטבח- זה כבר נראה לי מוגזם. והחלק המגוחך ההוא של הקוביות השחורות של הבר מצווה בכל בוקר, אני לא רוצה להישמע ביקורתית, אבל זה משגע אותי שאתה לוקח את העניין של הדת כאילו שהוא חד משמעי.

אתה, שתמיד הסברת שכל דבר נמצא על סקאלה בעלת שני קצוות, והתפקיד שלנו הוא למצוא את האיזון והאמצע, פתאום בעניין הזה אתה רץ עד לקצה, ומחזיק בו בכוח." ספי ישב מולה, על יד השולחן העגול, מקפל את הקש שבידו לשתיים ואז לארבע, חוצץ אותו בין שיניו. שותק.

מישהי מאחורה הסתובבה ונתנה בבטי מבט סקרן, בטי הנמיכה את טון הדיבור: "ספי, אתה לא יכול לעמוד מולי ולשתוק, אתה חייב לספק הסברים. אלו החיים שלנו. יש לנו ילד. אי אפשר לעצור את כל החיים ביום אחד בשביל להיות דתי." מצבי מצוקה תמיד גרמו לה לדבר המון.

חרמש דקיק תלה בשמים שהיו כהים לחלוטין.

"אתה יודע מה, יש לי רעיון" תווי פניה של בטי התחדדו. "אולי תדחה את העניין הזה של החזרה בתשובה לעוד כמה שנים? אולי לגיל הביניים? מי יודע, אולי אז אפילו אני אתחבר לרעיון" המבט המשועשע שבעיניו הכעיס אותה. "אני רצינית לגמרי, ספי. שום דבר לא בורח. תמיד תוכל לעשות את השינוי הזה. מה בוער לך בדיוק עכשיו?"

"את לא מבינה" הוא היה מתוסכל, ניקר בין שיניו בקיסם. "זה לא משהו שאפשר להזמין אותו בלחיצת כפתור. עכשיו זה בוער בי, בטי. וזה לא סתם בוער, זו לבה רותחת ששעון המונה שלה מתקתק. ואת זו שתמיד אומרת שאדם צריך להיות קשוב לעצמו. ללב שלו.

בטי, אני יודע שאני מצער אותך, וזה כואב לי, אבל זה מה שהלב שלי מבקש. לא, הוא בעצם זועק את זה, צורח את זה. זהו, בטי. אני רוצה להיות דתי, את יודעת מה, לא רק דתי, חרדי. כמו אלו שרואים בחדשות, עם כובעי הלבד השחורים וכל זה." קולו הפך להחלטי כל כך לפתע שבטי נרתעה. בעתה בעיניה.

בית הקפה היה כמעט ריק, פה ושם ישבו אנשים בודדים ליד שולחן. שיר נוגה התנגן ברקע, מפלח את ליבם של השניים.

"ספי, מה כל זה אומר לגבי הזוגיות שלנו?" פניה של בטי הפכו מיוסרות, "לגבי הילד המשותף שלנו? אני לא יכולה לדמיין את בן הקטן עם כיפה, למשל, וברור שאתה גם לא תוכל לכפות את זה, לא עלי ולא עליו. אתה צריך לקחת את זה בחשבון." השיחה לקחה 'טוויסט' זוויתי למקום לא נעים.

"אגיד לך את כל האמת, בטי." כנות מילאה את עיניו של ספי, "אני בעצמי עדיין מבולבל, אינני יודע באמת מה אני רוצה. רק יודע שאני אוהב מאד את אלוקים ושאני מאמין שהדרך לחיות נכון היא להיות דתי קיצוני. זו הפעם הראשונה בחיי שאני מקבל תשובות טובות לשאלות שניקרו בי במשך שנים.

ועכשיו, השאלות שלך מבבלות גם אותי. אבל את יודעת מה, את צודקת" חתולה קטנה הסתובבה בין השולחנות, מרחרכת את דגי הים הטריים שבמטבח. בטי רכנה קדימה, "אני מבין, אני הוא זה שהשתנית, את לא חייבת להאמין במה שאני מאמין. זה לגמרי בסדר שכל אחד מאתנו מסתכל על העניין הזה אחרת."

"מ... מה זאת אומרת?" בלבול הצטייר על פניה של בטי, היא אספה את שיערה בחיפזון בקליפס שבידה, טיפות חומות ולבנות נמסו מהכפית שאחזה, שכבה דקה כבר נאספה על זכוכית השולחן.

"זאת אומרת, שמבחינתי זה בסדר גמור אם אני ארצה לחזור בתשובה, המילים המאיימות זלגו בזו אחר זו, מדלגות על אי הנעימות, "ואת לא".

"למה אתה מתכוון בסדר גמור?" בטי היתה נואשת, "ספי, אתה יודע שזה לא אפשרי. בדיוק כמוני שמעת סיפורים רבים יותר מידיי של גירושים בעילה של חזרה בתשובה של אחד מבני הזוג". שריר עצבני רטט בעינה הימנית.

הוא לא נבהל. "מכיר את הסיפורים האלו, ויכול בהחלט גם להבין אותם. אני מסכים אתך שזה עשוי להוות בעבורנו אתגר לא פשוט,

אבל עזבי את כל זה. את, בטי, מאמינה שאפשר לחיות טוב למרות הכל?"

דמעות גדולות ושקופות נשרו על השולחן, מתערבבות בטיפות החומות של הגלידה, "לא יודעת. אני כל כך מבולבלת. אתה, אופי. אילו לפחות לא היה כל כך אכפת לי שייפרדו דרכנו".